

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobkyně: **T. H. L.**, narozena „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,
zastoupena Mgr. Ing. Duy Le Duc, advokátem,
sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha 1,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 10. 2016, č. j. MV-109460-4/SO-2016,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobkyně se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě u Městského soudu v Praze, který ji následně dne 12. 3. 2020 postoupil zdejšímu soudu jako soudu místně příslušnému, domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 20. 10. 2016, č. j. MV-109460-4/SO-2016, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 18. 7. 2016, č. j. OAM-3161-16/ZR-2015. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zrušil žalobkyni povolení k trvalému pobytu na území České republiky, neboť se mimo území členských států Evropské unie zdržovala po dobu delší než dvanáct měsíců, a podle § 77 odst. 3 téhož zákona jí stanovil lhůtu k vycestování z území v délce třiceti dnů od právní moci rozhodnutí. Žalobkyně se současně domáhala toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě konstatovala, že napadené rozhodnutí odporuje požadavkům § 2 odst. 3, 4 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalovaný rovněž nedostal svým povinností odvolacího orgánu podle § 89 odst. 2 správního řádu a v rozporu s § 3 téhož zákona nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Namítala, že žalovaný vycházel pouze z údajů uvedených v cestovním dokladu žalobkyně, přičemž tento důkaz nelze označit za spolehlivý, neboť v praxi pravidelně dochází v rozporu s povinnostmi uloženými evropskou legislativou k neoznačování cestovních dokladů osob z třetích zemí přechodovými razítky při jejich vstupu na území členských států Evropské unie, a to zejména v případech osob s uděleným trvalým pobytem. Žalobkyně uvedla, že žalovaný ve správním řízení prakticky nikterak nezjišťoval okolnosti svědčící v její prospěch, ačkoli v řízení zahájeném z moci úřední tíží důkazní břemeno správní orgány. V postupu správních orgánů spatřovala žalobkyně libovůli.
3. Podle žalobkyně si žalovaný opatřil kopii jejího cestovního dokladu v rozporu s § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“), neboť údaje uvedené v cestovním dokladu jsou nepochybně osobními údaji ve smyslu § 4 citovaného zákona a žalobkyně nedala žalovanému souhlas k jejich zpracování. Žalovaný tedy získal klíčový důkaz v rozporu se zákonem, což jej podle žalobkyně činí procesně nepoužitelným. Ve skutečnosti, že správní orgány nevycházely ze spolehlivě zjištěného stavu věci, spatřovala žalobkyně nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalobkyně konstatovala, že během správního řízení doložila doklady o svém zdravotním stavu, který jí bránil ve vycestování zpět do České republiky, přičemž správní orgány tyto důkazy nikterak nevypořádaly, pouze deklarovaly, že se v případě žalobkyně nejedná o závažné onemocnění ve smyslu § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, čímž porušily svou povinnost stanovenou v § 3 správního řádu postupovat tak, aby byly odstraněny pochybnosti. Žalobkyně doplnila, že se nemohla na výzvu správního orgánu dostavit k výsledku pro nemoc, a když o výslech později požádala sama, aby objasnila skutečnosti týkající se své nemoci, byla její žádost zamítnuta s odůvodněním, že žalovaný nepovažuje

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dané skutečnosti za nové a podstatné pro vydání rozhodnutí. Žalobkyně tak byla zkrácena na svém právu navrhopvat další důkazy ve svůj prospěch.

4. Závěrem žalobkyně namítala, že žalovaný při aplikaci § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců nehodnotil přiměřenost napadeného rozhodnutí, jak mu ukládá § 2 odst. 3 správního řádu. Dodala, že při aplikaci norem má být šetřena jejich podstata a smysl, přičemž smyslem § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců je odebrat pobytové oprávnění cizinci, který se zdržuje mimo území České republiky a pobývat zde pravděpodobně nechce nebo hodlá svého pobytového oprávnění zneužít, což však není případ žalobkyně, která v České republice hodlá žít, má zde svou rodinu i zázemí.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný ve svém písemném vyjádření označil za prokázané, že žalobkyně pobývala mimo území členských států Evropské unie od 17. 12. 2013 do 22. 10. 2015, přičemž provedenými důkazy nebyly zjištěny objektivní důvody, které by jí bránily v návratu na území před uplynutím dvanáctiměsíční lhůty dne 17. 12. 2014, jejíž překročení je zákonným důvodem pro zrušení povolení k trvalému pobytu. Při vycestování z území měla žalobkyně podle žalovaného respektovat zákonnou lhůtu, přičemž její současný záměr pobývat zde je v dané věci irrelevantní. Žalovaný zdůraznil, že nepřekročil meze správního uvážení, přezkoumatelně vypořádal námitky žalobkyně a přiblížil své úvahy. Uzavřel, že napadené rozhodnutí splňuje požadavky stanovené v § 68 odst. 3 správního řádu, a navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Posouzení věci soudem

6. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobkyně nesdělila soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byla ve výzvě výslovně poučena, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
7. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty od doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
8. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou žalobkyně spatřovala v tom, že správní orgány nevycházely ze spolehlivě zjištěného stavu věci, když žalovaný získal klíčový důkaz v rozporu se zákonem, a že se nijak nevypořádaly s předloženými důkazy o zdravotním stavu, který žalobkyni bránil ve vycestování zpět do Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

České republiky. K této námitce soud předně konstatuje, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí může být způsobena jeho nesrozumitelností nebo nedostatečným odůvodněním. Žalobkyně se proto mylí, pokud se domnívá, že nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí způsobila skutečnost, že správní orgány údajně nevycházely ze spolehlivě zjištěného stavu věci, když žalovaný získal klíčový důkaz v rozporu se zákonem. I kdyby se správní orgány skutečně dopustily takového pochybení, což se však nestalo, jak bude vysvětleno v další části rozsudku, nevyvolalo by to nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, nýbrž by se jednalo o jinou vadu řízení. Z předložených důkazů o zdravotním stavu žalobkyně žalovaný v napadeném rozhodnutí hodnotil potvrzení ze dne 15. 12. 2015 (srov. stranu 5) a k ostatním předloženým důkazům uvedl, že tyto listiny odůvodňovaly neúčast žalobkyně na plánovaných výsleších, nikoli nepřítomnost na území v posuzovaném období (srov. stranu 3). Žalovaný současně na straně 4 napadeného rozhodnutí konstatoval, že žalobkyně ani v odvolacím řízení nepředložila žádné listinné důkazy, jimiž by prokázala své tvrzení o závažném onemocnění a nemožnosti návratu do České republiky v rozhodném období. Toto odůvodnění pokládá soud za dostačující.

10. Zdejší soud dále poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Těmto požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaný v projednávané věci podle názoru zdejšího soudu dostál, neboť v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsal, z jakých skutkových a právních okolností vycházel, jakými úvahami byl při svém rozhodování veden a proč neakceptoval jednotlivé odvolací námitky. Zdejší soud proto vyhodnotil napadené rozhodnutí jako přezkoumatelné, vyhovující požadavkům § 68 odst. 3 správního řádu, a příslušné žalobní námitky tudíž nejsou důvodné. Soud současně konstatuje, že na straně žalovaného nezjistil ani žádné porušení povinností odvolacího orgánu vyplývajících z § 89 odst. 2 správního řádu. Ostatně žalobkyně ani neupřesnila, v čem konkrétně mělo toto porušení povinností spočívat.
11. Podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců platí, že „*Ministerstvo [vnitřní] zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec pobýval mimo území států Evropské unie nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců, pokud nebyla odůvodněna závažnými důvody, zejména těhotenstvím a narozením dítěte, závažným onemocněním, studiem nebo odborným školením anebo pracovním vysláním do zahraničí.*“
12. V projednávané věci soud z obsahu správního spisu zjistil, že žalobkyni bylo vydáno povolení k trvalému pobytu s platností od 2. 2. 1998, přičemž žalobkyně v období od 17. 12. 2013 do 22. 10. 2015 nepřetržitě pobývala mimo území států Evropské unie, konkrétně ve Vietnamu. Správnost tohoto zjištění správních orgánů žalobkyně rozporovala s tím, že vychází pouze z údajů uvedených v jejím cestovním dokladu. V této souvislosti namítala, že klíčový důkaz je nepoužitelný, neboť správní orgán pořídil kopii jejího cestovního dokladu v rozporu se zákonem o ochraně osobních údajů. Této námitce soud nepřisvědčil, přičemž vycházel ze závěrů Nejvyššího správního soudu vyslovených v jeho rozsudku ze

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dne 22. 1. 2013, č. j. 9 Aps 5/2012-56, publ. pod č. 2811/2013 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz.

13. Smyslem zákona o ochraně osobních údajů, kterým byla do právního řádu České republiky implementována ustanovení směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 95/46/ES, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů, je bezesporu chránit právo na soukromí občanů. Právo na soukromí nepochybně zahrnuje také právo jednotlivce rozhodnout podle vlastního uvážení, zda, popř. v jakém rozsahu, jakým způsobem a za jakých okolností mají být skutečnosti a informace z jeho osobního soukromí zpřístupněny jiným subjektům. Z uvedených důvodů je také základním atributem celé koncepce zákona o ochraně osobních údajů souhlas subjektu údajů se zpracováním takových údajů. Působnost zákona o ochraně osobních údajů je koncipována velmi široce a vztahuje se zjednodušeně řečeno na všechny subjekty, které osobní údaje zpracovávají včetně státních orgánů. Při výkonu veřejné moci však zákon sám logicky souhlas subjektů údajů se zpracováním jejich údajů nevyžaduje, neboť výkon veřejné moci, v rámci kterého dochází ze zákona ke zpracování osobních údajů, nemůže být závislý na poskytnutí takového souhlasu. Je třeba připomenout, že zákon o ochraně osobních údajů se nevztahuje na nahodilé shromažďování osobních údajů, které nejsou dále systematicky zpracovány. Nelze tedy konstatovat, že jakékoli získání osobního údaje je automaticky podřazeno pod režim upravený zákonem o ochraně osobních údajů.
14. Tento zákon rozumí shromažďováním osobních údajů systematický postup nebo soubor postupů, jehož cílem je získání osobních údajů za účelem jejich dalšího uložení na nosič informací pro jejich okamžité nebo pozdější zpracování [§ 4 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů]. Samotná skutečnost, že si správní orgány v rámci pořizování důkazů při výkonu své činnosti opatřily konkrétní listiny (kopie cestovního dokladu žalobkyně), nečiní z této aktivity postup, jehož cílem bylo získání osobních údajů pro jejich další zpracování ve smyslu zákona o ochraně osobních údajů. Cílem tohoto postupu bylo získat důkazní prostředky, které by mohly být rozhodné pro správné rozhodnutí o věci samé. Jinými slovy, ani vědomé opatření těchto listin nesledovalo jako cíl získání osobního údaje. Skutečnost, že kopie cestovních dokladů obsahovaly osobní údaje žalobkyně, je vedlejším, nahodilým důsledkem příslušného postupu správních orgánů. Považovat získání každé listiny obsahující osobní údaj za záměrné shromažďování osobních údajů za účelem jejich dalšího zpracování ve smyslu ustanovení § 3 odst. 4 zákona o ochraně osobních údajů se soudu jeví jako značně extenzivní výklad. Aby mohlo jít o zpracování osobních údajů ve smyslu uvedeného zákona, musí jít o systematickou činnost prováděnou přímo s osobními údaji. Nejčastější formou takové činnosti bude nepochybně vytvoření určitého uspořádaného souboru osobních údajů, nebo pomocí technických prostředků uspořádání docílit. Skutečnost, že důkazní prostředky jsou po jejich získání založeny do správního spisu, tam jsou uchovávány a v rámci dokazování ve správním řízení jsou následně hodnoceny, nemůže naplnit pojem zpracování ve smyslu zákona o ochraně osobních údajů. Účelem takového postupu nepochybně není žádná systematická zpracovatelská operace s osobními údaji tak, jak tento pojem definuje zákon o ochraně osobních údajů. Účelem založení důkazních prostředků do správního spisu není evidence osobního údaje či jeho strukturované užívání, které má za cíl identifikovat konkrétní fyzickou osobu. Účelem založení takové listiny do správního spisu je jen její uchování pro následné hodnocení v rámci dokazování.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

15. Lze tedy shrnout, že cílem pořízení kopie cestovního dokladu žalobkyně v projednávané věci nebylo shromažďování či další zpracovávání jejích osobních údajů, nýbrž toliko zachycení důkazu o tom, kdy žalobkyně opustila území České republiky, resp. Evropské unie, a kdy se vrátila zpět. V tomto směru se tedy jednalo o nahodilé shromáždění osobních údajů, při kterém nedochází k jejich dalšímu zpracování ve smyslu zákona o ochraně osobních údajů [srov. § 3 odst. 4 a § 4 písm. e) tohoto zákona]. Cílem takového postupu bylo získat a následně vyhodnotit důkazní prostředky pro účely rozhodnutí o věci samé, nikoli získat osobní údaje pro účely jejich dalšího zpracování. Zdejší soud proto ve shodě se závěry Nejvyššího správního soudu formulovanými v jeho rozsudku ze dne 22. 1. 2013, č. j. 9 Aps 5/2012-56, publ. pod č. 2811/2013 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz, shledal, že správní orgány neporušily zákon o ochraně osobních údajů. Klíčový důkaz v podobě kopie cestovního dokladu žalobkyně nebyl získán v rozporu se zákonem a žalobkyně se mýlí, pokud jej považuje za nepoužitelný.
16. K námitce žalobkyně, že důkaz kopií jejího cestovního dokladu nelze označit za spolehlivý, neboť v rozporu s povinnostmi uloženými evropskou legislativou nejsou pravidelně cestovní doklady osob z třetích zemí označovány přechodovými razítky, a to zejména v případě osob s povolením k trvalému pobytu, soud poukazuje na přímo aplikovatelné nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 562/2006, kterým se stanoví kodex Společenství o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex). Článek 10 odst. 1 tohoto kodexu ukládá členským státům povinnost cestovní doklady příslušníků třetích zemí při vstupu a výstupu systematicky opatřovat otiskem razítka. Podle článku 11 odst. 1 Schengenského hraničního kodexu navíc platí, že *„[n]ení-li cestovní doklad státního příslušníka třetí země opatřen otiskem vstupního razítka, mohou se příslušné vnitrostátní orgány domnívat, že držitel nesplňuje nebo přestal splňovat podmínky délky pobytu použitelné v dotyčném členském státě.“* Podle odstavce 2 téhož článku *„[d]omněnku podle odstavce 1 je možné vyvrátit, pokud státní příslušník třetí země jakýmkoli způsobem předloží věrohodné důkazy, například v podobě jízdenky či letenky nebo svědectví o své přítomnosti mimo území členských států, o tom, že podmínky týkající se délky krátkodobého pobytu dodržel.“*
17. V projednávané věci žalobkyně ve správním řízení netvrdila, natožpak aby prokazovala, že v jejím cestovním dokladu nejsou vyznačeny některé konkrétní vstupy do schengenského prostoru nebo výstupy z něj. Z hlediska rozložení důkazního břemene v daném správním řízení přitom podle citovaného článku 11 odst. 2 Schengenského hraničního kodexu platí, že důkazní břemeno k vyvrácení domněnky, že žalobkyně přestala splňovat podmínky délky pobytu v České republice, leželo výlučně a jen na žalobkyni. Nešlo tedy o protiprávní přenášení důkazního břemene, které v řízení zahájeném z moci úřední tíží správní orgány, na žalobkyni, neboť to byla právě žalobkyně, kdo měl svými konkrétními a důkazně podloženými tvrzeními vyvracet zjištění správních orgánů vycházející z jejího cestovního dokladu. Nic takového však žalobkyně neučinila, proto správním orgánům nelze vytýkat, že při svém rozhodování vycházely zejména z kopie jejího cestovního dokladu a žádné další skutečnosti svědčící ve prospěch žalobkyně nezjišťovaly. V tomto postupu správních orgánů pak podle názoru soudu nelze spatřovat libovůli ani porušení § 3 správního řádu ukládajícího správním orgánům povinnost zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
18. Žalobkyně se mýlí, pokud se domnívá, že listiny, které v průběhu správního řízení předložila, dokládají, že její nepřetržitý pobyt mimo Českou republiku v období delším než dvanáct měsíců (od 17. 12. 2013 do 22. 10. 2015) byl odůvodněn závažným Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

onemocněním. Soud připomíná, že se jedná o neurčitý právní pojem, který správní orgány nejprve řádně vymezily, aby následně shledaly, že žalobkyní popisované a dokládané zdravotní potíže toto vymezení nenaplnují. Žalovaný zcela správně upozornil na to, že „... za závažné onemocnění nelze považovat všechny zdravotní potíže, které vyžadují lékařskou péči, ale musí se jednat o závažná onemocnění uvedená ve vyhlášce č. 537/2006 Sb., o očkování proti infekčním nemocem, jiná onemocnění ohrožující život či zdraví nebo závažné úrazy, které cizinci z důvodu nařízené hospitalizace a následného stanoveného léčebného režimu nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců objektivně brání v návratu na území.“

19. Z předložených listin se k uvedenému období pobytu mimo území Evropské unie od 17. 12. 2013 do 22. 10. 2015 vztahuje pouze jediná, a to potvrzení ze dne 15. 12. 2015, podle kterého se žalobkyně v období od 15. 10. 2014 do 15. 10. 2015 léčila ve Vietnamu z nemoci označené jako „*bolesti krční páteře a migréna*“. Soud ve shodě se správními orgány konstatuje, že toto potvrzení nedokládá, že by se jednalo o závažné onemocnění, které by bránilo tomu, aby se žalobkyně vrátila do České republiky. Z předloženého potvrzení nevyplývá, že by žalobkyně cestu z Vietnamu zpět do České republiky z důvodu svého zdravotního stavu nezvládla, ani že by šlo o natolik specifické onemocnění, že by je nebylo možno odpovídajícím způsobem léčit v České republice.
20. Ostatní předložené listiny se vztahují až k době po návratu žalobkyně na území Evropské unie dne 22. 10. 2015, tudíž jsou pro posouzení, zda byly naplněny podmínky § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, irelevantní. Stejně tak pokládá soud z tohoto hlediska za bezpředmětný případný výsledek žalobkyně, neboť ten by nebyl způsobitelný prokázat objektivní závažnost zdravotních důvodů, jež způsobily překročení limitu dvanácti měsíců pobytu mimo Evropskou unii. Skutkový stav byl v tomto směru zjištěn zcela dostatečně a žalobkyně nebyla nijak zkrácena na svém právu navrhnout důkazy ve svůj prospěch, neboť správní orgány se jejími důkazními návrhy zabývaly, přičemž logicky a správně odůvodnily, proč navržené důkazy neprovedly. Správní orgány současně ani neporušily svou povinnost zjišťovat také okolnosti svědčící ve prospěch žalobkyně, neboť pokud jde o délku a důvod pobytu žalobkyně ve Vietnamu, žádné takové okolnosti, jež by svědčily ve prospěch žalobkyně a ke kterým by správní orgány měly přihlížet a *ex officio* je zjišťovat, neexistovaly. Žalobkyně ostatně ani v žalobě nesdělila, které konkrétní okolnosti v její prospěch nebyly ve správním řízení zjištěny. Jedná se tak o teoretickou, ničím nepodloženou námitku, se kterou se soud neztotožnil. Skutkový stav byl tedy podle názoru soudu zjištěn dostatečně a plně v souladu s § 3 správního řádu.
21. Soud proto dospěl k jednoznačnému závěru, že důvod pro zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců byl v případě žalobkyně naplněn, neboť žalobkyně neprokázala, že by v jejím případě existoval závažný důvod odůvodňující překročení maximální zákonem připuštěné délky pobytu cizince mimo území států Evropské unie. Rozhodnutí správních orgánů v projednávané věci tudíž nejsou v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů, nevykazují znaky libovůle a nedošlo ani k toliko obecně namítanému porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu. Tato námitka proto není důvodná.
22. Výklad § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, který v žalobě přdestřela žalobkyně, nemohl soud akceptovat. Smyslem citovaného ustanovení totiž není výhradně odebrání pobytových oprávnění cizincům, kteří se zdržují mimo území České republiky, již zde trvale nepobývají, pravděpodobně ani pobývat nechtějí a u nichž může existovat i obava, že svého pobytového oprávnění hodlají zneužít. Předmětné ustanovení nemá toliko

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

preventivní charakter a není založeno na tom, zda dotyčný cizinec miní nadále pobývat na území České republiky, či nikoli, nýbrž – jak ostatně vyplývá z jeho textu – postihuje případy, kdy cizinec své pobytové oprávnění nepřetržitě po dobu delší než dvanáct měsíců nevyužívá, aniž by k tomu měl závazné důvody, které musí prokázat. Žalobkyně pobývala mimo území České republiky, resp. států Evropské unie, nepřetržitě po dobu delší než dvanáct měsíců a neprokázala, že by k tomuto překročení zákonem stanoveného limitu měla závazné důvody. Podle názoru soudu je proto irelevantní, že žalobkyně hodlá na území České republiky nadále žít, má zde rodinu a zázemí.

23. Poté soud přistoupil k vyhodnocení námitky vztahující se k otázce přiměřenosti napadeného rozhodnutí z hlediska jeho dopadů do soukromého a rodinného života žalobkyně. V této souvislosti soud připomíná, že k problematice zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince existuje konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu, podle které *„[u]stanovení § 174a zákona ... o pobytu cizinců ... stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců ...“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, dostupný na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud tedy dospěl k jednoznačnému závěru, že povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí se netýká všech rozhodnutí vydávaných podle zákona o pobytu cizinců, ale pouze některých.
24. Zdejší soud zdůrazňuje, že v případě zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců není v daném zákoně výslovně stanovena povinnost správních orgánů zkoumat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života cizince. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29, dostupném na www.nssoud.cz, konstatoval: *„Skutečnost, že zákon o pobytu cizinců výslovně nepředepisuje posoudit přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců do rodinného a soukromého života, na rozdíl od jiných rozhodnutí vydaných podle tohoto zákona, znamená pouze tolik, že zákonodárce typově vyhodnotil dopady takových rozhodnutí do soukromého a rodinného života jako nízké, až zanedbatelné. Nelze však současně ztrácet ze zřetele, že Česká republika je mimo jiné smluvní stranou Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jejíž článek 8 zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Povinnost zvážit přiměřenost dopadu každého rozhodnutí do těchto práv tak vyplývá přímo z Úmluvy.“*
25. Podmínky § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců jsou tedy nastaveny tak, že ve většině případů lze předpokládat, že rozhodnutím o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu z tohoto zákonného důvodu nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince, a tedy k porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, takovou situaci však nelze *a priori* vyloučit. Z aktuální judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá závěr, že pokud cizinec ve správním řízení výslovně namítal nepřiměřenost zásahu do svého soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod s ohledem na svou konkrétní rodinnou a osobní situaci, měl se správní orgán zabývat otázkou, zda mohlo napadené rozhodnutí představovat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince, a to bez ohledu na to, že zákon o pobytu cizinců v daném řízení posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a tohoto zákona nevyžadoval. Je však třeba zdůraznit, že námitka nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života musí být i dostatečně konkrétní. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ve vztahu ke specifické situaci cizince, aby byl správní orgán povinen se jí zabývat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016-53, nebo ze dne 13. 12. 2018, č. j. 7 Azs 360/2018-39, dostupné na www.nssoud.cz).

26. V rozsudku ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, publ. pod č. 3990/2020 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud vyslovil, že „... *článek 8 Úmluvy [o ochraně lidských práv a základních svobod] je samozřejmě přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. Avšak k jeho potenciální aktivaci musí cizinec v řízení, jako je to nyní, vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života. Teprve pak se správní orgán s touto námitkou musí vypořádat (srov. nedávno též rozsudek ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019-31, bod 15). V tomto případě je navíc třeba konstatovat, že čl. 8 Úmluvy může být použit jen za předpokladu, že konkrétně vyargumentovaná nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého či rodinného života cizince není na první pohled nemyslitelná, tzn. že cizincem tvrzená nepřiměřenost dopadů rozhodnutí není jen zdánlivá či zjevně nespadá pod ochranu čl. 8 Úmluvy. Proto ministerstvo ani žalovaná nemusejí nutně vypořádávat všechny výtky nepřiměřenosti, rozhodně ne ty, které ani při vší představitelnosti nemohou aktivovat ochranu dle čl. 8 Úmluvy.*“ S tímto názorem se zdejší soud plně ztotožňuje a dodává, že v projednávané věci žalobkyně toliko obecně uvedla, že se jí na území České republiky narodily dvě děti, které zde mají trvalé bydliště, jejich jazykem je čeština a z těchto důvodů je rodina žalobkyně vázána na pobytu zde, aniž by svou argumentaci jakkoli blíže rozvedla nebo navázala na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Soud zdůrazňuje, že podle rodných listů založených ve správním spisu se dcera žalobkyně T. N. D. L. narodila dne „X“, tudíž v době vydání napadeného rozhodnutí již byla plnoletá, a syn žalobkyně N. T. S. N. se narodil „X“, tedy mu v době vydání napadeného rozhodnutí bylo téměř 16 let. Za dané situace, které si správní orgány byly s ohledem na obsah správního spisu vědomy, nelze automaticky předpokládat závislost obou dětí na žalobkyni jakožto jejich matce. Bylo proto třeba, aby žalobkyně označila a podrobně zdůvodnila konkrétní skutečnosti, z nichž dovozuje nepřiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí, což však neučinila. Podle názoru zdejšího soudu tedy žalobkyně neuplatnila dostatečně konkrétní argumentaci k tomu, aby založila povinnost žalovaného se otázkou možných dopadů napadeného rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života podrobněji zabývat. Žalovaný tak svým postupem ani v tomto ohledu neporušil žalobkyni zmiňovaný § 2 odst. 3 a 4 správního řádu.
27. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
28. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 29. července 2020

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)